

Diebliffet i Underhandling med Banken om, at den skal give mig en høiere Disconto for de Penge, som staae hos den, da der synes at være en stor Tendens til Stigning af Disconto. Det er ikke ganske rigtig, eller kunde idetmindste give Anledning til Misforstaaelse, naar det af det ærede Udvalg er yttret, at der endvidere henstaaer hos fremmede Handelshuse ikke ubetydelige Summer til en lav Rente. I ældre Tider var det ikke ualmindeligt, at den danske Regjering lod flige Summer henstaae baade hos udenlandske og indenlandske Handelshuse, men jeg har ganske affaffet det i den Forstand, hvori man sædvanligt tager Ordet „henstaae.“ Der henstaaer nu intet Beløb, men der beroer hos fremmede Handelshuse for Finantsernes Regning kun de Summer, som ere uundgaaeligt nødvendige med Hensyn til de Betalinger, Finantserne have at præstere igjennem de paagjældende Huse. Da Finantserne have Betalinger at præstere i Hamborg og i Altona, og, da den har Betalinger at præstere i London, saa er det uundgaaeligt, at man altsaa ogsaa dækker de paagjældende Huse for de Betalinger, som de skulle yde paa Finantsernes Begne. Navnlig gjælder jo dette i en temmelig stor Udstrækning om de Summer, der halvaarligt ere at betale paa de 5 pCt.s og 3 pCt.s engelske Laan; de dækkes sædvanligt paa den Maade, at Finantsministeren her kjøber lang Sterling og sender den derover, og Finantserne have, som en Beregning vil vise, nogen Fordeel ved at kjøbe lang Sterling istedetfor kort Sterling. Nu fordrer imidlertid den Courtoisse eller Høflighed, som nøie maa iagttages i saadanne Forhold som de, hvori Finantserne staae til de laangtvende Huse, at man ikke kjøber al den Sterling, hvormed de Bedkommende skulle dækkes, paa en bestemt Dag eller indtil den sidste Postdag og affender det paa eengang, men man affender det efterhaanden, man viser dem den Tillid efterhaanden at sende det. Jeg har imidlertid stadigt i den Henseende havt for Die, at jeg ikke viser en større Tillid, ikke udstrækker min Courtoisse videre, end at, hvis et saa-

dant ulykkelig Tilfælde indtraf, at, t. Ex. paa Grund af en almindelig europæisk Krig, et for fuldkomment solidt anseet Handelshus gik fallit, og den danske Statskasse altsaa paadroges et Tab, fordi den saaledes havde sendt Penge forud, Tabet da ikke vilde være af anden Beskaffenhed, end at det, naar Sagen dernæst kom til Drøftelse her, vilde findes, at Finantsministeren var fuldkommen angerløs derfor, fordi han ikke ved at sende dette Hus her indkjøbte Buxler var gaaet ud over de Grændser, der maae ansees for at være selvsfølgelige i et saadant Forhold.

Hvad angaaer det Forslag, som det ærede Udvalg har modsat sig, nemlig, at Finantsministeren bemyndiges til at søge den paa bestemte Afdrag lydende Statsgjæld converteret til uopstigelig 4 pCt.s Gjæld, saa kan jeg ikke erklære mig enig med Udvalget; jeg troer, at det maafee nok i Fremtiden vil vise sig, at det havde været ret ønskeligt, om man var gaaet ind paa dette Forslag, men det ligger i Sagens Natur, at det er vanskeliggere for Finantsudvalget, selv om Regjeringen forsyner det nok saa godt med Oplysninger, at overflue den finantsielle Situation for Monarchiet i det Hele, end det er for Finantsministeren. Jeg troer heller ikke, at de Betragtninger, der ere anstillede med Hensyn til de Augustenborgske Godser, ere rigtige. Jeg troer virkelig ikke i mindste Maade, at den Frygt er begrundet, som er fremsat af den ærede Ordfører for Udvalget, men jeg har saamegen Erfaring om Discusstonen ved Finantslovens 2 Behandling og om Nytien af at modsætte sig Forslag, der i en vis Retning eenstemmigt indstilles af Udvalget, at jeg vilde ansee det for aldeles spildt Umage, om jeg yderligere vilde søge at drøfte den Sag nu. Jeg har fremsat mit Forslag i den Henseende, og, vil man ikke gaae ind derpaa, saa kan jeg ikke gjøre videre end gjøre opmærksom paa, at jeg troer, man i den Henseende fra skrifer sig selv en Udgang til at blive fri for en contant Betaling, som det havde været nok saa ønskeligt at benytte.